

مرحوم آیت‌الله حاج میرزا محمد
فیض قمی

رضوان‌الله علیه

ولادت و تحصیل

مرحوم آیة الله میرزا محمد فیض قمی فرزند میرزا علی اکبر فیض، فرزند محمد بن علی اکبر خوانساری^۱ به سال ۱۲۹۳ در شهر قم دیده به جهان گشود، و پس از فراگیری مقدمات و ادبیات نزد آقا شیخ محمد حسن علامه، بنا به اصرار برادر خویش — که ریاست تلگرافخانه همدان را بعده داشت — به همدان رفت و به تحصیل ریاضی و زبان انگلیسی پرداخت تا آنکه برادرش کفیل حکومت آن شهر شد و ایشان به عنوان اعتراض — به حالت قهر — همدان را ترک گفته و به قم بازگشت و نزد مرحوم آیت الله حاج آقا احمد طباطبائی^۲ (متوفای ۱۳۳۲) و مرحوم آیة الله حاج میرزا محمد ارباب (در گذشته به سال ۱۳۴۱) و مرحوم آیة الله حاج میرزا ابوالقاسم کبیر قمی (متوفای سال ۱۳۵۳) سطوح را فرا گرفت و سپس در سال ۱۳۱۲ به تهران عزیمت کرد و اصول را از محضر مرحوم میرزای آشتیانی (صاحب حاشیه رسائل و متوفای ۱۳۱۹) و حکمت را از محضر میرزا محمود قمی و آقا شیخ علی نوری و کلام را از محضر شیخ علی رشتی، (متوفای ۱۳۲۷) تلمذ نمود.

هجرت به نجف

معظم له به سال ۱۳۱۷ جهت تکمیل معلومات و اندونخته های خویش به نجف اشرف هجرت کرد و در آنجا ساکن گردید و از محضر عالمان بزرگ و استادان مشهور آن زمان بهره ها بردا، از جمله:

مرحوم آیت الله سید محمد کاظم طباطبائی بزدی (صاحب عروة الوثقی) متوفای سال ۱۳۳۷.

۱— جد او میرزا محمد بن علی اکبر خوانساری تألیفی به نام «ریاض الرضا» در احوال حضرت امام رضا علیه السلام داشته و پدر او میرزا علی اکبر فیض متولد ۱۲۴۵ متوفای ۱۳۱۲ تویسته و ادیب و یکی از شعرای قم در دوره ناصری و صاحب تألیفات فراوان بوده است، به کتابشناسی آثار مربوط به قم ص ۶۹ — ۱۱۴ و لغت نامه دهخدا رجوع شود.
۲— برادر مرحوم آیة الله حاج آقا حسین قمی.

- مرحوم آیت الله آخوند ملام محمد کاظم خراسانی (مؤلف کفاية الاصول) متوفای سال ۱۳۲۹
- مرحوم آیت الله آقا شیخ فتح الله شریعت اصفهانی (مؤلف رسالت لا ضرر و غیره) متوفای سال ۱۳۳۹.
- مرحوم حاج میرزا حسین نوری (صاحب مستدرک الوسائل) متوفای سال ۱۳۲۰.

سفر به سامراء

مرحوم فیض با اینکه از محضر این استاد بزرگ بیهوده مند شده بود ولی گویا خود را از درس مرحوم آیت الله آقا میرزا محمد تقی شیرازی (متوفای سال ۱۳۳۸) بی نیاز نمی دید لذا برای سیر در دقایق افکار و بیهوده گیری از اخلاقیات ایشان، رهسپار سامراء گردید و در شمار اعاظم تلامذه میرزا دوم قرار گرفت و مورد توجه و عنایت استاد، واقع گشت و خود د آنجا حوزه درسی تشکیل داده و به تعلیم و تربیت طلاب پرداختند.

بازگشت به زادگاه

در سال ۱۳۳۳ مرحوم فیض بنا به درخواست والده اش — که پیر و ناتوان شده و در بستر بیماری افتاده بود — ناگزیر به ترک حوزه سامراء شده و با وجود آن که استاد معظمش به اقامت دائم معظم له در قم مایل نبودند، وارد قم شده و در اثر استقبال فراوان و مراجعت مکرر مردم و اصرار والده، ناچار در قم رحل اقامت افکنده و برای همیشه در قم سکونت می ورزند.

مرحوم آیت الله حاج آقا احمد طباطبائی در نخستین شب ورود مرحوم فیض، محل نماز خود (صحن بزرگ) را به ایشان واگذار می کنند.

مرحوم فیض در این شهر، حوزه درسی دائر می کند و تمامی سعی خود را برای ایجاد تغییرات جدید در مدرسه مبارکه فیضیه — که وضع نامطلوبی پیدا کرده بود — به کار می گیرد.

مقدمات تأسیس حوزه علمیه قم

در آن زمان برخی از پیشواران قم، قسمت تحتانی مدرسه فیضیه را اشغال و به عنوان

انبار از حجره‌های آن استفاده می‌کردند و برخی از غرفه‌ها هم مبدل به فرهنگخانه شده بود.
مرحوم فیض، نخست مرحوم آیت‌الله آقا شیخ محمد رضا شریعتمدار ساوجی^۱ (متوفی
سال ۱۳۶۳) را در یکی از حجرات مدرسه سکنی داد و به تدریج به تخلیه حجرات و مرمت
آنها همت گماشت.^۲

۱ - این مرد بزرگ به مرحوم آیة‌الله حائری که برای زیارت به قم آمده بودند ولی تصمیم بر ماندن نداشتند عرض
می‌کنند: هیهات مگر این قمی‌ها از آن قمی‌ها نباشد که وقتی دعیل خواصی جنت‌حضرت امام ثامن (ع) را به قم آورد و با
آنکه اهالی بهر قیمتی حاضر به خرید آن بودند او حاضر بفروش نگردید ولی در خارج از قسم عده‌ای از جوانان از چنگش
دارآورده‌اند، مرحوم آقای حائری فرموده بودند: او جهه امام را داشت، به من چه مربوط؟ ایشان عرض کرد، شما هم علم امام را
دارید و ...

۲ - مدرسه فیضیه (مدرسه آستانه مقدسه)

بنای این مدرسه را — که در شمال صحن عتیق آستانه مقدسه حضرت مقصوده (سلام الله
علیهها) واقع گردیده — به استاد کتبیه‌ای که در قسمت جنوبی مدرسه قرار دارد به شاه طهماسب صفوی
نسبت می‌دهند، در قسمتی از کتبیه مزبور پیشین آمده است:
قد اتفق بناء هذه العمارة الشريفة والعتبة السنّية والسلة العالية الفاطمية في زمان دولة ... ابوالمظفر،
شاه طهماسب بهادرخان، ... بسعيه نقاوة اكابر السادات والنقباء الاشراف الاميرشرف
الدين اسحق تاج الشرف الموسوي في سنة ۹۳۹.

این مدرسه را تا اوآخر قرن یازدهم، «مدرسه آستانه» می‌نامیدند بدین جهت با همین اسم در
استاد بازمانده از قرن مزبور — و از جمله در وقت نامه کتاب‌هایی که شاه عباس در سال ۱۳۰۷ برای
مدرسه وقف نموده ذکر گردیده ... و از اوآخر قرن مزبور نام این مدرسه — ظاهراً به مناسب تدریس و
سکونت ملام‌حسن فیض کاشانی^۱ (داماد صدرالمتألهین شیرازی) در آن — به فیضیه تغییر یافت و به
این نام اشناخته شد.

اما مرحوم ناصر الشریعه در کتاب «تاریخ قم» در وجه تسمیه این مدرسه گوید: ظاهرآ چون در
جب مزار سرکار فیض آثار است، بدین نام موسوم گشته است.
«شاردن»، «تاورنیه» و اروپیان دیگری که در نیمه قرن یازدهم از قم دیدند نموده‌اند، از این
مدرسه نیز یاد و آن را توصیف کرده‌اند. از مجموع توصیف‌های آنان استفاده می‌شود که: ←

۱ - مرحوم فیض متولی در قم اقامت داشته و شاه عباس دوم در قم پشت سر او نماز گزارده است. — عباس نامه
میرزا محمدطاهر وحید قزوینی ص ۱۸۶ -

مجله آئین اسلام که در زمان حیات مرحوم فیض چاپ می شد، در مقاله‌ای تحت عنوان «تأسیس حوزه علمیه» می نویسد:

«آیت الله فیض در سال ۱۳۳۳ از سامره به قم مراجعت و در سال ۱۳۳۶ دو مدرسه فیضیه و دارالشفاء را — که اغلب حجراتش اتبار بقال و علاف و سوختدان حمام و یا منزلگه غرباء و دارالمساكین گشته و اطاقهای بزرگ فوقانی آن قهوه خانه عمومی و بالاخانه های کوچکش تفریحگاه برخی از آلوده گان افیون شده بود — تدریجاً ازید غاصبین بیرون آورده و به

→
بنای مدرسه در آن دوره دو طبقه، و اطاقهای آن دارای مهتابی و ایوان بوده^۱ و حجرات در اطراف محوطه‌ای قرار داشته که با دوازده پله به صحن کهنه مربوط می شده است^۲، حوض آب بزرگی در وسط حیاط، و در چهار طرف آن، چهار درخت بزرگ قرار داشته است.^۳
در سال ۱۲۱۳ بنای پیشین مدرسه به دستور فتحعلی شاه قاجار تخریب و تجدید بنا گردیده، و مدرسه وسیع تر و بزرگتری به جای آن بنیاد نهاده شده^۴ و به طوری که نوشه اند ۷۵ ذرع^{*} طول و ۵۰ ذرع عرض داشته است و مشتمل بر چهل حجره تحانی و ۴ ایوان و دوازده غرفه و حوض مریع ۱۲ ذرع در دوازده ذرع و دو جدول آب در طول ۱۲ ذرع و در عرض ۳ ذرع (حوضهای طرفین را که فعلاً پر کرده اند).^۵

وضع مدرسه به این صورت بوده، تا اینکه زمان تأسیس رسمی حوزه، بناهای فوقانی بر آن افزوده گردیده و اخیراً توسط مراجع عظام توجه بیشتری نسبت به این مدرسه مبذول شده و دارای ۱۱۰ حجره می باشد و البته بعد از انقلاب شکوهمند اسلامی این مدرسه بازسازی شد و به بخش خیابان ساحلی آن درب ورودی اضافه گردید، و مدرس امام خمینی نیز در محل سابق رختشویخانه ساخته شد و قسمت فوقانی این محل نیز، مرکز شورای محترم مدیریت حوزه علمیه قم (منتخب حضرت آیة الله العظمی امام خمینی و حضرت آیة الله العظمی گلایگانی) می باشد.

←

سکه علم انسانی و مطالعات فرنگی

۱— سیاحت نامه شاردنج ۶۵/۲ به نقل از مجله وحد

۲— سفرنامه تاوریه ۱۲۸/۲

۳— سیاحت نامه شاردنج ۵۶/۳

۴— مجله وحد شماره اول دوره نهم مقاله آقای مدرس طباطبائی تحت عنوان «مدارس قدیمی قم»

۵— هر ذرع، یکصد و چهار سانتیمتر است. (لغت نامه دهخدا و فرهنگ معین)

۶— تاریخ قم ص ۱۵۱

تعمیر اساسی آنها همت گمارد و همه را مسکن اهل علم گردانید... و به این مناسبت از ناحیه آقای سید محمد باقر متولی باشی در روز عید غدیر سال ۱۳۳۶ در صحن عتیق قم چراغانی و جشن بسیار باشکوهی منعقد و در آن جشن جمعیت انبوی از طبقات مختلف اهالی شهر و تمامی روحانیون و طلاب شرکت کرده بودند.

و در سال ۱۳۴۰ آیت الله فیض برای بسط دائره علوم و فرهنگ اسلامی و توسعه این تشکیلات، از حضرت آیت الله المظعی حائی بزدی که تا آن وقت در شهر اراک بودند برای

شهرت فیضیه

گرچه قم حدود ۵۰ مدرسه دینی^۱ دارد لکن از میان آنان مدرسه فیضیه به چند علت اشتهر جهانی پیدا کرده است.

۱- بخاطر پژوهش علمای بزرگ و مراجع عالیقدری چون امام خمینی و تدریس علمای بزرگ هر عصر در این محل و اقامه نماز جماعات مهم در آن.

۲- این مدرسه در کنار صحن مطهر و در میدان آستانه قرار دارد و طبعاً محل رفت و آمد زائران حرم مطهر حضرت معصومه علیها السلام بوده و هست.

۳- مرکزیت این مدرسه برای حرکتهای انقلابی و کانون نهضت اسلامی ایران و محل برگزاری بزرگترین مجالس تبلیغی و شعائر دینی.

۴- کماندوهای رژیم سفاک پهلوی و حشیانه در دوم فروردین ۱۳۴۲ (که مصادف با ۲۵ شوال ۱۳۸۲ و سالگرد شهادت امام صادق علیه السلام) بالاسهای مبدل بر مدرسه و حشیانه بورش بردن و طلاب حاضر در مدرسه را کشته و مجرح کرده و در پیکر مدرسه را شکستد (شرح این حادثه در کتاب های مربوط به تحلیل و بررسی نهضت اسلامی مورد دقت قرار گرفته است).

۵- مخالفت رژیم با این مدرسه جز این فاجعه هولناک، پس آمدهای دیگری چون بستن درب مدرسه را به همراه داشت و لکن در اوج انقلاب شکوهمند اسلامی (مصادف با روز رحلت مرحوم آیة الله زاهدی) درب مدرسه توسط طلاب باز شد و بار دیگر این مدرسه، مرکز مبارزان و دانشجویان علوم اسلامی گردید.

۱- مؤلف یک حد سال مبارزه روحانیت مرتقی درج ۴ ص ۶۸ و ۷۰ تام ۳۶ مدرسه از مدارس قدیمی و نویسیاد قم را آورده است، برای اطلاع بیشتر به مجله وحدت شماره های مختلف دوره نهم و یک حد سال مبارزه روحانیت ۴ از ص ۷۰ تا ص ۷۷، آثار الحجه ص ۷۲ تا ص ۷۵ و تاریخ تم از ص ۱۵۵ تا ص ۱۶۱ و از فیضیه نافیضیه را نگاه کنید.

اقامت در قم کتبأ دعوت بعمل آوردند.

سپس حجۃ الاسلام آقای حاج میرزا سید حسن بر قمی را به اراک فرستاده و دعوت قبلی خود را با اعزام نامبرده تأکید کردند، بالاخره آیت الله حائری به فاصله چند روز قبل از پایان سال ۱۲۹۹ خورشیدی مطابق سال ۱۳۴۰ قمری از اراک به قم هجرت نموده و در این شهر اقامت می گزینند.

بعد از ورود مرحوم حائری به قم، مرحوم آقای فیض محل نماز جماعت خود را - که مسجد بالاسر بود - به ایشان واگذار کرد و بعد از نماز، واعظ معروف، مرحوم حاج شیخ جواد مشایخی اراکی را به منبر فرستاد تا به معرفی مرحوم حائری پردازد و از فضائل و مکارم ایشان مردم نمازگزار را مطلع سازد.

و مرحوم آقای حائری بعد از یک ماه، محل نماز خود را به صحن عتبی انتقال داده و از مرحوم فیض - که در مسجد امام نماز می خواندند - می خواهند که برای اقامه نماز جماعت به جای اول خود باز گردند و ایشان می فرمایند: به احترام نماز شما دیگر در صحن امامت نخواهیم کرد.

با توجه به آنچه گفته شد روشن گردید که مرحوم آیة الله فیض در تأسیس حوزه مقدسة علمیہ قم نقش بسزائی داشته است^۱ جزاء الله عن الأسلام والمسلمین خير الجزاء.

شاگردان آن مرحوم

حوزه پر برکت درسی مرحوم آیة الله فیض دست پروردگان بسیاری تحويل جامعه داد که به عنوان نمونه از فضلاء زیر می توان یاد کرد:

۱ - مرحوم حاج میرزا مصطفی صادقی (متوفی ۱۳۵۸)

۲ - مرحوم حاج سید مرتضی فقیه

.....

۱ - نویسنده کتاب گنجینه آثار قم می گوید: درین اوراق قدیمی، به نامه‌ای برخورد کردم که به اعضای آیة الله فیض مربوط به دعوت از مرحوم آیة الله حائری بوده است.

۲ - و نیز بینید کتاب قم و روحانیت ص ۱۱۵، و گنجینه آثار قم و لفظ نامه دهخدا ج ۳۵ ص ۳۶۵

۳ - مرحوم حاج شیخ احمد فقیهی

۴ - مرحوم نعیمی

۵ - مرحوم حاج شیخ عباس مستقیم - داماد ایشان -

۶ - مرحوم حاج شیخ عباس حائری صفائی

۷ - مرحوم شیخ ابوالقاسم نحوی

۸ - مرحوم حاج شیخ علی پائین شهری

۹ - مرحوم حاج محمد باقر قمی فرزند مرحوم آیة الله حاج شیخ ابوالقاسم کبیر

ملکات روحی و ارزش‌های اخلاقی آن مرحوم

نویسنده‌گان شرح حال آن مرحوم، ایشان را مظہر ملکات فاضله انسانی خوانده و در

این خصوص داستانهای نقل کرده‌اند از جمله:

الف - بعد از آنکه ایشان محل اقامه نماز خویش را به مرحوم آیة الله حائری واگذار می‌کنند و به مسجد امام می‌روند، مرحوم آیة الله حائری نیز برای اینکه ایشان را به محل نماز خود برگرداند، محل نماز خود را تغییر می‌دهند و از ایشان می‌خواهند که برای اقامه نماز جماعت به محل اول خویش برگرداند، و ایشان برای شکوه بخشیدن به جماعت مرحوم آقای حائری، حاضر به بازگشت نمی‌شوند. و جالب تر اینکه چون غالباً عصرها نماز ایشان با نماز آیة الله آقا شیخ ابوالقاسم کبیر (متوفای ۱۳۵۳) مصادف می‌شده، هر یک از آنان که زودتر تشریف می‌آورند امامت نموده و آن دیگری به وی اقتداء می‌کرده است. و ایشان آنقدر به مسئله اخلاق و تهذیب نفس اهمیت می‌داد که طبق نقل بعض مطلعین، فرموده بود: من در درس مرحوم میرزا شیرازی در سامراء بیشتر برای کسب اخلاق از محضر آن بزرگوار شرکت می‌کرم.

ب - یکی از علماء قم وارد مجلسی می‌شوند و مرحوم فیض هم در آن مجلس حضور داشتند، آن عالم به طرف جای خالی ای که وجود داشته حرکت می‌کنند، آقای فیض با ضعف مزاج، تمام قد به احترام آن مرد عالم بر می‌خیزند.

یکی از افرادی که نزدیک آقای فیض نشسته بود به ایشان می‌گوید: آقا، شما که از نظر مزاجی ضعیف هستید و آن مرد عالم هم متوجه شما نبود چرا تمام قد ایستادید و احترام

کردید؟!

ایشان در جواب فرموده بود: او توجه نداشته باشد، مردم که متوجه هستند، من باید به وظائف اخلاقی خودم عمل کنم.

ج- ساعتی برای ایشان بد عنوان هدیه آورده بودند او ساعت را به شیخ علی (محتر آقابوده) داد و گفت: این ساعت را بپر قیمت کن و بیاور، برخی از فضلاء می پرسند این ساعت تعارفی است قیمت کردن برای چه؟ ایشان می فرمایند: بایستی بدانم چه مبلغ ارزش دارد تا بفهم چقدر باید معمتوں آورنده اش باشم.

د- این داستان هم ارزش دگی ایشان خواندنی است که می گویند: معظم لهار مرحوم آقای بروجردی رحمة الله عليه بسیار ترویج می کردند، برخی به ایشان اعتراض می کنند و می گویند شما دارای فتوایی و مرجع تقلید، برای چه از آقای بروجردی ترویج می کنید؟! در جوب می گوید: اگر برای خدا است ما باید از کسی که فعلًا علمدار است و حوزه را دارد حفظ می کند، ترویج کنیم و اگر برای غیر خدا است، من اهلش نیستم. ولمثال هذا فليعمل العاملون

فرزندان آن مرحوم

۱- مرحوم میرزا عباس فیض، صاحب تألیفات عدیده از جمله «گنجینه آثار قم» و «قم و روحانیت» و «انجم فروزان» و «بدر فروزان»، «جدی فروزان»، «تاریخ کاظمین»، «تاریخ پاکستان».

۲- حجه الاسلام والمسلمین حاج آقا مهدی فیض، یکی از ائمه جماعت مسجد امام حسن عسکری (ع) قم و دارای تألیفات چندی که هنوز به چاپ نرسیده است.

۳- دکتر علیرضا فیض استاد دانشگاه تهران، دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه تهران و رئیس گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه تهران و نویسنده کتابهای «مبادی فقه و اصول» و «ترجمة لمحة دمشقیه»، «حقوق جزای عمومی اسلام»، «مقارنة و تطبیق در حقوق جزای عمومی اسلام»، «حقوق جزای خصوصی» که همه چاپ شده‌اند، و نیز کتابهای «انتقاد بر منطق ارسسطو»، «تاریخ زندگانی ملامحسن فیض کاشانی»، «شرح قوانین کیفری مصوب مجلس شورای اسلامی»، «اصطلاحات متداول اصول فقه» که آماده

چاپ هستند، بعلاوه ایشان در حدود بیست جلد از مجلدات لغت نامه دهخدا را تألیف و تنظیم کرده و بیش از ده مقاله علمی در مجله «مقالات و بررسی‌ها» منتشر کرده است.

۴— میرزا محمد تقی معروف به آقا میرزا

۵— حاج حسین آقا

مرحوم آقای فیض چهار داماد داشتند که تنها مرحوم حجۃ‌الاسلام والمسلمین حاج شیخ عباس مستقیم، از میان آنان در کسوت روحانیت بود.

تألیفات

از مرحوم فیض، آثار و نوشه‌های چندی به جای مانده است:

۱— کتاب الفیض، در طهرارت آب قلیل و عدم تشجیس منتجس که در تاریخ ۷ شعبان ۱۳۴۷، تأثیف آن به پایان رسیده و در سالهای بعد، چاپ شده است.

۲— حاشیه بر عروة الوثقی.

۳— مناسک حج.

۴— حاشیة وسیله النجاة.

۵— تفسیر

۶— شرحی بر منظومة مرحوم سید بحرالعلوم در فقه

۷— ذخیرة العباد.

وچند رساله دیگر.

وفات و مدفن

در سال ۱۳۷۰ قمری در روز ۲۵ جمادی الاول، این مرد بزرگوار در حالی که به انجام فریضه مشغول بود و دسته را به سوی آسمان بلند کرده و عرض می کرد «اللهم عاملنا بفضلک» مرغ روشن به سوی ملکوت اعلی پر گشود و دیده از جهان فرو بست.

۱— در لغت نامه دهخدا از تالیفات ایشان حاشیه بر مکاسب و حاشیه بر کفاية الاصول نیز ذکر شده است.

در تشييع جنازه ايشان هزاران نفر در حالی که باران می باريده شركت كرده و اكثراً می گريستند. و پس از تشييع، حضرت آية الله العظمى بروجردى (متوفا به سال ۱۳۸۰ هجري) بر جسد ايشان نماز گذارده و در ايوان طلاني صحن عتيق قم مدفون گردند.
و در بسياري از شهرهای کشور برای ايشان مجلس فاتحه گذاشته شد، از جمله مجلسی در چهارم اسفند ۱۳۲۹ در مسجد شاه منعقد شد که نخست وزير وقت سپهد رزم آراء (که طبق نقل مجله آشفته ش ۴ سال ۳۴ توسط آية الله کاشانی مهدوّر اللّٰم شناخته شده بود در آن مجلس شركت وبه هنگام ورود، هدف تيريکي از اعضاء شجاع فدائیان اسلام (شهيد خليل طهماسبی) قرار گرفت و معذوم شد، و بدین ترتيب می توان گفت که مرحوم آية الله فيض همانطور که در حال حياتش برای مردم ايران منشاً فيض بود، وفاتش نيز فيض آثار بود.^۱

۱- در تهيه اين شرح حال از كتابهای زير و نيز اظهارات دو تن از فرزندان ايشان استفاده شده است:

۱- آثار الحجه ج ۱۳۹/۱ و ج ۱۳۱/۲

۲- علماء معاصرین ص ۲۸۷/۲۸۸

۳- گنجينه دانشنمندان ج ۳۴۱/۱

۴- آئينه دانشوران ص ۳۵۲

۵- علمای بزرگ شیعه از کلینی تا خمینی ص ۳۹۷

۶- مؤلفین کتب چاپی ج ۶۷۰/۵

۷- لغت نامه دهخدا ج ۳۶۵/۲۵

۸- انجمن فروزان ص ۱۳۸

۹- مجله آئين اسلام شماره ۷ سال ۴ ص ۷

۱۰- گنجينه آثار قم.

۱۱- قم و روحانیت.

۱۲- کتابشناسی آثار مربوط به قم

۱۳- رجال قم ص ۱۵۴

پرتمال جامع علوم انسانی و مطالعات فرهنگی